

Sterk

STERKE VERHALEN
VAN MENSEN MET EEN HANDICAP

JUNI 2025 // 54

P608419

De buitengewone waarde van vrijwilligerswerk

**“Ik heb moeten leren
om hulp te aanvaarden”**

Zon, Zee ... Zorgeloos

**“Ik had nooit durven dromen
dat ik weer in zee zou zwemmen”**

Dossier werken

**“Ik steek graag de handen
uit de mouwen”**

Vlaanderen
is welzijn

VAPH

VLAAMS AGENTSCHAP VOOR
PERSONEN MET EEN HANDICAP

WERK: MEER DAN EEN JOB

Werk kan zin en inhoud geven aan het leven. Structuur bieden, zelfvertrouwen, autonomie, persoonlijke groei en sociale contacten.

Heel wat mensen met een handicap werken. In reguliere bedrijven, in maatwerkbedrijven, in talloze organisaties. En of het nu om regulier of begeleid werk gaat, een dagactiviteit of vrijwilligerswerk: een job is om diverse redenen belangrijk.

Dat zegt Tine in dit nummer, die toont dat ook zij een toffe, voltijdse functie heeft, ondanks haar handicap. Of Arno, die zich niet laat tegenhouden door zijn handicap om drie jobs te combineren. Omdat werken groeien is, leren en onder de mensen komen.

Of Peter en Elien, die actief zijn als ervaringsdeskundigen en zo bijdragen aan inclusie. Of Marie, die aan de slag is als cobegeleider in de kleuterklas en graag gezien is bij de kinderen, de juf en de ouders.

Naast een dossier over werk, focust deze editie op vrijwilligers. Zonder hen zouden heel wat organisaties ophouden te bestaan. Ze zijn keihard nodig en zijn voor veel mensen onmisbaar, zeker ook in onze sector.

Ze maken het verschil voor Angelique, die een beroep op hen doet voor de zorg en ondersteuning van haar dochter.

Maggy en Hilde, die al jaren vrijwilliger zijn in een dagverblijf, vinden dat vrijwilligers niet alleen goed doen voor anderen, maar ook voor zichzelf. Want zo voelen ze zich nuttig, gewaardeerd, deel van een team.

Wie werkt, helpt de wereld draaien en doet ook zichzelf een cadeau. Want de verhalen in deze Sterk bewijzen dat werken altijd meer is dan een job.

Veel leesplezier,

Liesbeth Van Houdt
Hoofdredacteur Sterk

Soms vergeten we in de chaos en miserie van de wereld dat er ook heel veel fijne, lieve mensen bestaan. Zoals de medewerkers en vrijwilligers van 't Prieeltje, die ons gezin ondersteunen. Lees het verhaal van Liese Bruyninckx, mama van Wout, op pagina 20.

in dit nummer //

04 Vrijwilligerswerk

Vele duizenden vrijwilligers zetten zich in voor personen met een handicap en zorgaanbieders. Hun ondersteuning is onbetaalbaar.

08 Zon, Zee ... Zorgeloos

De zomer is in aantocht. Een wandeling aan het strand, zwemmen in zee. Ook voor personen met een handicap is het mogelijk.

13 Dossier werken

Heel wat mensen met een handicap werken. In reguliere bedrijven, in maatwerkbedrijven, in talloze organisaties. Lees over hun ervaringen in een uitgebreid dossier.

20 Het laatste woord

Liese Bruyninckx doet voor de zorg van haar zoon Wout een beroep op zorgaanbieder 't Prieeltje. Haar gezin wordt er goed omringd.

Wist je dat je Sterk kan beluisteren?

Sterk is in gesproken Daisy-vorm op cd te verkrijgen en is ook te beluisteren via het platform Anderslezen en de Anderslezen-app. Beschik je al over een Anderslezen-account (via Luisterpunt, Kamelego of Transkript)? Dan kan je aangeven dat je Sterk op je boekenplank wenst. Nieuwe geïnteresseerden kunnen een Anderslezen-account aanmaken.

Je kan de gewenste luistervorm aanvragen bij Transkript: T 011 23 07 61
luistertijdschriften@transkript.be

Contact opnemen met het VAPH?

Dat kan via 02 249 30 00
of www.vaph.be/contacteer-ons

COLOFON

Driemaandelijks magazine van het Vlaams Agentschap voor Personen met een Handicap

Redactie: VAPH i.s.m. Zorgcommunicatie.be

Grafische vormgeving: Filip Erkens

Wil je je gratis abonneren op Sterk?

Of wil je je uitschrijven? Surf naar www.vaph.be/actueel/magazines

Foto's: Filip Erkens (p. 1, 2, 4, 6, 10, 15, 18, 20), Joris Casaer (p. 7),

Zon, zee... zorgeloos (p. 9, 12), Shutterstock (p. 12), Konekt (p. 13, 15),

Jeroen Vandeweghe (p. 17)

Op de cover: Peter De Wever en Elien Bellemans

V.U. James Van Casteren, Marie-Elisabeth Belpairegebouw, Simon Bolivarlaan 17, 1000 Brussel

“IK HEB MOETEN LEREN OM HULP TE AANVAARDEN”

De buitengewone waarde van vrijwilligerswerk

Vlaanderen telt vele duizenden vrijwilligers. Zij zetten zich zowel in voor organisaties als voor personen. Zo doet Angelique Calis geregeld een beroep op vrijwilligers om op haar dochter Emmyline te passen. Maggy Jammaert en Hilde Delvaux werken dan weer als vrijwilligers bij dagverblijf 't Prieeltje. Hun verhalen zijn inspirerend.

“Emmyline is 20 jaar, maar verstandelijk is ze 8 à 9 jaar”, vertelt Angelique Calis. “Op dit ogenblik loopt ze haar voorlaatste jaar school in het buitengewoon onderwijs. Ze heeft 24/7 ondersteuning nodig. Soms wil ze als verrassing iets voor me koken, en dan zet ze een plastic pot op het vuur. Of ze wil het gezellig maken en steekt kaarsen aan zonder rekening te houden met brandgevaar. Emmyline heeft duidelijke instructies nodig. Ze kan weinig alleen.”

Emmyline heeft een persoonsvolgend budget. Angelique is als alleenstaande mama budgethouder. “Alles wordt in cash besteed”, zegt ze. “Vroeger was ik haar assistente, maar sinds ik voltijds werk, is dat niet meer haalbaar. Ik doe vaak een beroep op gezinshulp en hulp voor tuinonderhoud. Daarnaast werk ik met vrijwilligers, jobstudenten en assistenten. Al heb ik dat moeten leren. Ik vond dat niet evident in het begin. Vandaag lukt het al beter, al sta ik erop dat ze vergoed worden.”

DEELECONOMIE, INTERIMS, VRIJWILLIGERSSTATUUT

Angelique doet een beroep op hulp via diverse kanalen. “Je hebt bijvoorbeeld de deeleconomie”, legt ze uit. “Die kan je vergelijken met flexi-jobs in de zorg. Er bestaan diverse platformen voor. Ik werk met Helppeer. Je kunt assistenten vanaf 18 jaar engageren. Die krijgen dan een prestatievergoeding per uur. Zo kunnen ze in 2025 tot maximum 7.700 euro netto per jaar bijverdienen. Ook jobstudenten mogen contracten aangaan. In de

praktijk laat ik jobstudenten kiezen hoe ze vergoed willen worden: via de deeleconomie of als interim. Als interim krijg je een loon uitbetaald.”

Een andere mogelijkheid biedt het statuut van vrijwilliger. “Ik heb een familielid dat af en toe met Emmyline op stap wil. Zij wil daar geen centen voor. Maar als ik geen vergoeding mag geven, dan durf ik geen beroep op haar te doen. Dan voel ik me schuldig. Het vrijwilligersstatuut biedt een oplossing. Er is een kleine vergoeding, je bent verzekerd en je krijgt je kilometers betaald. Dat vond mijn familie oké. En ik hoefde niet langer een schuldgevoel te hebben.”

“Af en toe laat een kennis of een buur me weten dat ik mag vragen om eens een handje toe te steken. Vroeger ging ik daar zelden op in. De drempel om hulp te vragen of te aanvaarden was hoog. Dankzij het vrijwilligersstatuut ben ik over die drempel heen geraakt. Ik heb geleerd om niet meer nee te zeggen als iemand hulp aanbiedt. ‘Ja, graag, zeg ik nu.’”

“Ik heb die klik pas echt kunnen maken toen ik voltijds begon te werken en ik geen mogelijkheid zag om alles nog te combineren. In het weekend pas ik zelf op Emmyline. Maar op woensdagnamiddag en op schoolvrije dagen heb ik hulp nodig. Ook als ik eens een afspraak heb of er even uit moet, ben ik afhankelijk van vrijwilligers. Het is pittig om alles rond te krijgen.”

ER MOET VERTROUWEN ZIJN

“Het is sterker dan mezelf: ook vandaag voel ik me af en toe nog schuldig”, bekent Angelique. “Als ik uit eten ga met mijn andere dochter bijvoorbeeld. Ik kan daar erg van genieten. Het geeft me energie. Emmyline kan in principe mee, maar dan heeft zij voortdurend ondersteuning en aandacht nodig. Daar haal ik geen energie uit. Het blijft iets dubbels: ik sta dag en nacht in voor de zorg voor mijn dochter, maar zodra ze een moment niet bij mij is, geeft me dat een beklemmend gevoel. Tegelijk heb ik geleerd dat ik voor mezelf moet zorgen om voor haar te kunnen zorgen.”

“Zomaar een beroep doen op een vrijwilliger via een organisatie vind ik moeilijker”.

zegt Angelique. “Ik wil hoe dan ook vooraf kennismaken. Ik laat Emmyline niet bij eender wie. Er moet een klik zijn of het zal niet lukken. En er moet vertrouwen zijn, uiteraard. Ik werk met vrijwilligersorganisatie Dito voor de administratie, maar ik zoek zelf vrijwilligers. Ik bereid ook een soort ‘handleiding’ voor, zodat de vrijwilligers weten wat Emmyline kan en wat ze niet kan, hoe ze het best met haar omgaan en hoe de communicatie het vlotst verloopt.”

Dochter Emmyline is dol op Plopsaland en Angelique gunt het haar graag. “Voor jobstudenten die af en toe met haar naar het pretpark willen, koop ik een abonnement”, zegt ze. “Zolang de jobstudent maar belooft om met het abonnement minstens drie keer met Emmyline naar Plopsaland te gaan.”

“Ik wil hoe dan ook vooraf kennismaken met een vrijwilliger.”

ANGELIQUE CALIS

“Wat ik iedereen aanraad, is om hulp te aanvaarden en om te proberen een team rond je samen te stellen. Iemand die komt poetsen, een buurman die eens een boodschap doet, enkele jobstudenten op wie je sporadisch kunt rekenen ... Dat laatste is erg belangrijk. Ik moet op mensen kunnen rekenen. Als ze niet opdagen, blijft Emmyline alleen achter. En dat kan ze niet. Dan moet ik alsnog een noodoplossing vinden. Al leert de ervaring: als de nood hoog is, is de redding nabij. Het is soms hectisch allemaal, maar als alles in zijn plooi valt, geeft dat veel voldoening.”

Vrijwilligers vergoeden met je PAB of PVB

Wil je een vrijwilliger inzetten en vergoeden met je PAB of PVB? Dan moet je samenwerken met een erkende vrijwilligersorganisatie, waar de vrijwilliger zich bij aansluit. De overeenkomst wordt altijd afgesloten met de vrijwilligersorganisatie, niet met de vrijwilliger zelf.

Registratie van de vrijwilligersovereenkomst

De overeenkomst registreer je in het e-loket MijnVAPH, onder de tab Overeenkomsten. Klik op ‘cashovereenkomst toevoegen’ en selecteer de optie ‘met een vrijwilligersorganisatie’.

Bij de registratie is een duidelijke taakomschrijving verplicht. Als die niet in de overeenkomst zelf staat, voeg je een afsprakennota toe.

Kosten en facturatie

De vrijwilligersvergoeding kan op twee manieren worden berekend:

- Reële kostprijs: terugbetaling op basis van de werkelijke kosten.
- Forfaitaire vergoeding: een vast bedrag per afgesproken periode of activiteit.

In de taakomschrijving van de registratie moet je aangeven of er wordt gekozen voor een reële of forfaitaire onkostenvergoeding.

De volgende kosten kunnen worden vergoed met het budget:

- Lidgeld van de vrijwilligersorganisatie
- Administratie- en verzekeringskosten van de vrijwilligersorganisatie
- Forfaitaire onkostenvergoeding voor de vrijwilligers

Reële onkostenvergoeding

- Kilometervergoeding voor verplaatsingen met de auto van de vrijwilliger tijdens het vrijwilligerswerk

Bepaalde uitgaven kunnen niet met het PAB of PVB worden betaald, zoals:

- Reis-, verblijf- en toegangskosten voor de vrijwilliger

De vrijwilligersorganisatie moet daarom een duidelijke opsplitsing van de kosten maken op de factuur, zodat enkel de aanvaardbare kosten met het budget betaald kunnen worden.

VRIJWILLIG MAAR NIET VRIJBLIJVEND

Maggy Jammaers en Hilde Delvaux werken als vrijwilligers in therapeutisch dagverblijf 't Prieeltje in Tienen. Ze voelen zich innig bij de organisatie betrokken.

Maggy Jammaers leerde 't Prieeltje kennen door haar kleinzoon die een handicap heeft. Vandaag is de kleinzoon 21 jaar en gaat hij naar een voorziening voor volwassenen. Maar Maggy blijft zich inzetten voor 't Prieeltje, ondertussen al zes jaar. "Ik heb jarenlang gewerkt als onthaalmoeder", zegt ze. "Toen mijn man overleed, besloot ik om vrijwilligerswerk te doen."

Hilde Delvaux werkt al acht jaar als vrijwilliger. Zij werkte vroeger als opvoedster en heeft ervaring met kinderen met een handicap. "Ik heb dat altijd bijzonder graag gedaan", zegt ze. "Toen ik door omstandigheden 't Prieeltje leerde kennen, voelde ik meteen een klik. Hoe ze hier omgaan met de kinderen, het warme gevoel, de fijne mensen, de goede samenwerking ... Het is een plezier om hier te mogen helpen."

WE HOREN ERBIJ

Hilde komt doorgaans op dinsdag naar 't Prieeltje, Maggy op donderdag. Allebei helpen ze met de was, ze geven de kinderen een bad, ze ruimen op en ze helpen met de maaltijden. "Ondertussen weten we waar we kunnen helpen", zegt Maggy. "Er is altijd werk te doen."

"Soms gaan we ook mee op uitstap. Of we lopen in een krokodillenpak over straat als het carnaval is", lacht Hilde.

"De band met de medewerkers en de kinderen is heel leuk", zegt Maggy. "We horen er echt bij. 't Prieeltje is een kleinschalige organisatie. Als er iets te doen is voor de medewerkers of de familie van de cliënten – een zomerbarbecue of het kerstfeest – worden wij ook uitgenodigd. We voelen ons zeer betrokken. We maken deel uit van het team."

"Ons werk wordt gezien en gewaardeerd", zegt Hilde. "Dat geeft voldoening. En we zijn onder de mensen. Dat is ook belangrijk. Want je kunt toch niet de hele tijd thuis in je zetel zitten?"

EEN ENGAGEMENT

Een vrijwilligersvergoeding krijgen Maggy en Hilde niet. Dat zouden ze ook niet willen. "'t Prieeltje kan zijn beperkte middelen beter voor andere dingen gebruiken", klinkt het in koor.

"Je doet dit werk omdat je het graag doet", zegt Maggy. "Anders hou je dit niet vol. Er moet een klik zijn. Het mag geen opgave worden. Tegelijk is het een engagement. Er wordt op ons gerekend. Ons werk is vrijwillig, maar niet vrijblijvend."

"Helemaal mee eens", zegt Hilde. "Als ik eens geen zin heb om te komen - wat zelden gebeurt - dan kom ik toch. En zodra ik er ben, ben ik blij dat ik er ben." "t Prieeltje is blij met ons en wij zijn blij met hen", besluit Maggy.

"De band met de medewerkers en de kinderen is heel leuk. We horen er echt bij."

MAGGY JAMMAERS

“Van harte welkom
op de VAPH-dag op
7 oktober in Gent.”

JAMES VAN CASTEREN
ADMINISTRATEUR-GENERAAL VAPH

VAPH-DAG: WEGWIJS IN AL ONZE ONDERSTEUNING

De hulp die het VAPH kan bieden is breed en divers. Daarbij is VAPH-hulp niet de enige optie voor mensen met een handicap in Vlaanderen. Informatie over handicap en mogelijke ondersteuning is versnipperd over beleidsniveaus en -domeinen, en sommige materie is erg complex. Dat maakt dat mensen geregeld bij ons aankloppen met vragen. Op welke hulp binnen en buiten het VAPH kan ik een beroep doen, en welke ondersteuning kan ik combineren? Wat met de VAPH-ondersteuning van mijn kind met een handicap, en wat als mijn kind meerderjarig wordt? Hoe kan ik het e-loket mijnvaph.be gebruiken?

Om mensen met een handicap en hun netwerk zo goed mogelijk te informeren, organiseren we op 7 oktober een VAPH-dag in Flanders Expo in Gent. Met deze dag willen we mensen wegwijs maken in alle VAPH-ondersteuning.

Met in de voormiddag info over onder meer welke hulp er mogelijk is voor een diagnose, en over hoe en door wie de erkenning van een handicap gebeurt. Over rechtstreeks toegankelijke hulp, hulpmiddelen en aanpassingen aan je woning of wagen, en tolken voor doven en slechthorenden.

In de namiddag focussen we op intensieve ondersteuning voor minderjarigen en volwassenen. Met infosessies over onder andere het persoonlijke-assistentiebudget of ondersteuning van een multifunctioneel centrum. En sessies over de ondersteuning bij de overgang naar meerderjarigheid, over het persoonsvolgend

budget, of de keuze tussen een verblijf bij een zorgaanbieder of thuis met persoonlijke assistentie, of een mix daarvan.

Op de VAPH-dag is er bij elke sessie ruimte voor vragen. Gebruik je al VAPH-hulp en heb je daar nog specifieke vragen over? Dan kan je ook terecht bij onze dossiersbeheerders, die de hele dag voor je zullen klaarstaan met info en advies over je persoonlijk dossier. Ben je benieuwd naar hoe anderen onze ondersteuning gebruiken? Laat je inspireren door boeiende getuigenissen. Of maak kennis met organisaties die je de weg kunnen helpen vinden in het zorglandschap, die kunnen helpen bij een aanvraag of die je advies kunnen geven om je persoonlijke-assistentiebudget of persoonsvolgend budget optimaal te besteden.

De VAPH-dag is gratis en Flanders Expo is vlot bereikbaar met het openbaar vervoer. Als je toch met de wagen komt, breng dan je parkeerkaart voor personen met een handicap mee, zodat ook parkeren kosteloos is.

Op pagina 12 en 19 van dit magazine lees je hoe je je kunt inschrijven voor de VAPH-dag. We hopen van harte je te ontmoeten in Gent.

James Van Casteren
Administrateur-generaal VAPH

“IK HAD NOOIT DURVEN DROMEN DAT IK WEER IN ZEE ZOU ZWEMMEN”

Genieten aan het strand met Zon, Zee ... Zorgeloos

De zomer komt eraan. Heerlijk zonnen op het strand. Of zwemmen in zee. Dankzij Zon, Zee ... Zorgeloos van Inter en de provincie West-Vlaanderen kan het ook als je een handicap hebt. Een kleedruimte met een hoog-laagbed, een tillift en aangepast sanitair? Check. Een tramhalte en een parkeerplaats in de buurt? Check. Een elektrische strandrolstoel? Check. De assistenten van Zon, Zee ... Zorgeloos ontvangen je met open armen.

Nele Glacz woont in Oostende. In 1990 reed ze met hoge snelheid tegen een boom. Sindsdien is ze aan de rechterkant verlamd. Tot op vandaag volgt ze therapie in een revalidatiecentrum. Op zaterdag en zondag gaat ze onder begeleiding zwemmen in het zwembad. Maar waar ze echt gelukkig van wordt, zijn wandelingen langs het strand en zwemmen in zee.

“Ik vergeet nooit die eerste keer dat ik weer in de zee kon zwemmen”, lacht Nele enthousiast. “Ik had er zo naar uitgekeken. De assistenten van Zon, Zee... Zorgeloos hielpen me in een strandrolstoel het strand op. Korte afstanden stap ik zelfstandig, maar in het zand lukt dat niet. Ze brachten me tot aan de golven en hielpen me het water in. Zwemmen in zee! Niets voelt zo goed.”

Nele is niet de enige die gebruikmaakt van de gratis diensten van Zon, Zee... Zorgeloos. Op acht locaties in zes kustgemeenten vind je vandaag aangepaste faciliteiten: strandrolstoelen (manuele en vaak ook elektrische), een omkleedruimte met een hoog-laagbed en een tillift, aangepast sanitair met douche en toilet, en uiteraard de nodige hulp en ondersteuning.

ZORGELOOS GENIETEN

Die ondersteuning wordt geboden door assistenten-jobstudenten. Joyce Vyncke begeleidt hen. In het dagelijkse leven staat Joyce voltijds in het onderwijs. In de vakantieperiodes maakt ze al sinds 2017 graag tijd voor Zon, Zee... Zorgeloos.

“Ik ben vooral een coach voor de studenten”, vertelt Joyce. “Voor ze aan de slag gaan, krijgen ze een korte opleiding. Zo leert een kinesitherapeut hun de technieken om mensen op te tillen en te verplaatsen. Hebben assistenten extra hulp nodig, dan kunnen ze altijd een beroep doen op een strandredder. Eens het seizoen begint, bezoek ik de locaties van Zeebrugge tot De Panne en volg ik de werking op. Op rustigere momenten, stimuleer ik de studenten om flyers uit te delen op de dijk. Want er zijn nog altijd mensen die de mogelijkheden van Zon, Zee... Zorgeloos niet kennen.”

“Het is zo fijn om te zien hoe blij je mensen kunt maken. Daar doe ik het voor.”

JOYCE VYNCKE | COACH JOBSTUDENTEN

Nele is vol lof over de jobstudenten. “Ze ontvangen me altijd met open armen”, zegt ze. “Ik bel vooraf even: mag ik om vier uur komen? Reserveren hoeft niet per se, maar als je zeker wilt zijn van een strandrolstoel, is het toch aan te raden. Ik ga twee tot drie keer per week naar het strand. En als het erg mooi weer is nog vaker. Is het wat fris, dan maak ik al eens een strandwandeling met een strandrolstoel. Ook dat is genieten.”

Joyce glimlacht als ze Nele hoort vertellen. “Daar doe ik het voor”, zegt ze. “Ik noem Zon, Zee... Zorgeloos een kippenvelproject. Het is zo fijn om te zien hoe blij je mensen kunt maken. Daarom vind ik het jammer dat veel mensen ons nog niet kennen. Onlangs zag ik op sociale media een foto met faciliteiten voor mensen met een handicap op een strand in Spanje. ‘Dat zou bij ons ook moeten bestaan!’ schreef iemand onder de foto. Terwijl het al jaren bestaat. Gratis bovendien. Elke kustgemeente kiest zelf wat ze aanbiedt en stelt de jobstudenten te werk. Het aanbod is groot.”

Nele knikt instemmend. “Ik kleed me ter plaatse om en na het zwemmen neem ik een douche. Waar nodig krijg ik hulp. Heerlijk!”

HERWONNEN VRIJHEID

Bart Parmentier van Inter is blij met zoveel enthousiasme. "Het zijn de kleine dingen die het leven mooi maken", zegt hij. "Naar een festival gaan, een voetbalwedstrijd bijwonen, naar het strand gaan, in zee zwemmen. Het lijkt minder noodzakelijk dan goede zorg en gezonde voeding, maar voor de kwaliteit van ons leven maakt het een enorm verschil."

"Het gaat ook om inclusie. Dat is een voortdurende uitdaging: wat is er nodig voor inclusie? Wat is er mogelijk? Welke oplossingen zijn er? Door te praten met personen met een handicap ontdek je waar de drempels zitten: de bereikbaarheid van het strand, een tramhalte in de buurt, een aangepaste parkeerplaats. En eens bij het strand aangekomen: een verhard pad, aangepast sanitair enzovoort. Inter heeft de hele keten uitgetekend. Daarna zijn we met het provinciebestuur West-Vlaanderen en met Toerisme Vlaanderen in gesprek gegaan. Ook verschillende kustgemeenten hebben zich

aangesloten. Zij spelen een doorslaggevende rol. Elke gemeente doet het op zijn manier. Ze kiezen bijvoorbeeld voor een gewone strandrolstoel, een elektrische of een strandrolstoel waarmee je ook op het water drijft. De gemeenten die met ons samenwerken, volgen de richtlijnen van Inter rond de opvolging van de assistenten, de ondersteuning en de opleiding. Zon, Zee... Zorgeloos zien we als een kwaliteitslabel."

Jaarlijks vinden meer en meer mensen de weg naar Zon, Zee... Zorgeloos. Iedereen met een beperking kan er gebruik van maken. "De meeste gebruikers hebben een mobiliteitsprobleem. Op sommige locaties vind je ook een strandrollator. Af en toe doen slechtziende of blinde mensen een beroep op ons. Als ze bijvoorbeeld even in zee willen en daarna hun plek op het strand terug willen vinden, kunnen ze een assistent aanspreken."

"Ik heb vele jaren gedacht dat ik nooit meer in zee zou zwemmen", zegt Nele.

"Ik heb vele jaren gedacht dat ik nooit meer in zee zou zwemmen. Het voelt alsof ik een stuk vrijheid herwonnen heb."

NELE GLACZ

"Het voelt alsof ik een stuk vrijheid herwonnen heb."

"Dat hoor ik wel vaker", zegt Bart. "En nu er ook elektrische strandrolstoelen zijn, geniet je nog meer van je vrijheid. Je hoeft niet meer geduwd te worden, je stuurt zelf. Dat maakt een groot verschil."

Alle info op www.zonzeezorgeloos.be. Op deze website vind je ook een link naar andere toegankelijke voorzieningen in kustgemeenten.

Mark Van Assche over zijn favoriet moment

**“MET MIJN UITVINDING
KAN JE EEN VUILNISZAK
MET ÉÉN HAND SLUITEN”**

“Toegankelijkheid is de sleutel tot alles. Ik pleit voor universal design. Daarmee bedoel ik dat je geen dingen moet maken die handig zijn voor personen met een handicap, maar dingen die voor iedereen goed zijn. Of je nu in een rolstoel zit door een handicap, moeilijk stapt door long covid, een rollator nodig hebt als je oud bent of met een kinderwagen ergens binnen wilt: we botsen allemaal wel eens op dezelfde drempels.

Ik ben ervaringsdeskundige: ik ben geboren met een halfzijdige verlamming. Van opleiding ben ik maatschappelijk assistent, met een postgraduaat Diversiteitsmanagement. Met de steun van de Koning Boudewijnstichting richtte ik samen met drie vrienden vzw TolBo op. We willen vooral verbinden wat al bestaat. Er zijn zoveel organisaties en er is zoveel technologie, maar mensen vinden hun weg niet in het aanbod. Ken je bijvoorbeeld de Rechtenverkenner van de Vlaamse overheid? Iedereen zou die moeten kennen. Je vindt een link op de website van TolBo.

‘Wie de jeugd heeft, heeft de toekomst.’ Daarom werken we geregeld mee aan projecten en leggen we onderzoeksvragen voor aan studenten van hogescholen en universiteiten om samen met studenten oplossingen te bedenken.

Een uitvinding die ik zelf deed, is de One Hand Bag. Heb je ooit geprobeerd om een vuilniszak met één hand te sluiten? Ik wens je veel succes. Toch zijn er veel mensen die weinig of geen kracht hebben in een hand en die daar dus mee worstelen. Ik vond een systeem om zakken af te sluiten met één hand. Ik vergeet nooit het moment dat de stukjes van de puzzel op hun plaats vielen en ik wist: dit is het! Mijn idee is gepatenteerd. Ik wil het verder uitwerken met maatwerkbedrijven. Er lopen volop gesprekken. Ook met gemeenten en intergemeentelijke samenwerkingsverbanden. Er is interesse. Duimen dus maar!”

Mark Van Assche

Schrijf je in voor de VAPH-dag op 7 oktober in Gent

Wat doet het VAPH? Welke ondersteuning is er mogelijk vóór een erkenning als persoon met een handicap? En welke ondersteuning kan er aangevraagd worden met een erkenning? Hoe verloopt een aanvraag? Hoe kan je een persoonlijk budget besteden? En welke organisaties kunnen daarbij helpen?

Ontdek het op de gratis VAPH-dag op 7 oktober in Flanders Expo Gent. Met infosessies en getuigenissen raak je wegwijs in de verschillende soorten ondersteuning van het VAPH.

Meer info en inschrijven: www.vaph.be/vaph-dag

Aangepaste vrijetijdsactiviteiten voor mensen met een handicap

Op zoek naar een leuke activiteit voor, tijdens of na de zomer? Organisaties voor vrijetijdzorg bieden aangepaste vrijetijdsactiviteiten aan voor personen met een handicap, of begeleiden je in je zoektocht naar een activiteit bij een reguliere organisatie.

Voor kinderen en jongeren gaat het onder meer om speelpleinwerking, jeugdateliers en vakantiecampen. Voor volwassenen bieden de organisaties voor vrijetijdzorg onder meer clubwerking, reizen, cultuuruitstappen, ontmoetingscafés, vorming en sport aan.

Meer info: www.vaph.be/vrijetijdzorg

Vakantie: wat mag je betalen met een persoonsvolgend budget?

Als je naar het buitenland gaat of in eigen land verblijft, heb je verschillende mogelijkheden om in de vakantie je zorg en ondersteuning te organiseren.

Je kan reizen met een persoonlijk assistent, een vrijwilliger of een jobstudent, die je met je persoonsvolgend budget (PVB) kunt vergoeden. Ook aangepast vervoer ter plaatse (op je vakantiebestemming) kan je betalen met je PVB. Je hotelkamer, vliegticket ... kan je niet met je PVB betalen.

Lees meer over besteding van je PVB op reis op www.vaph.be/pvb/vakantie

Filmpjes over VAPH-ondersteuning

Bij het VAPH kan je terecht voor verschillende vormen van ondersteuning. Op onze website vind je vlotte, heldere animatiefilmpjes over de diverse VAPH-hulp. Je vindt er ook filmpjes met wegwijsinformatie in Vlaamse Gebarentaal (VGT).

www.vaph.be/actueel/filmpjes

A photograph of two women in a room with white shelving units. The woman on the left has dark hair and is wearing a black top with white polka dots. The woman on the right has red hair tied back and is wearing a black top with a colorful, patterned shawl. They are both smiling and looking at each other. The shelves behind them contain various items, including shoes and bags.

DOSSIER WERKEN

Mensen met een handicap hebben het soms moeilijk om een gepaste job te vinden. Toch zijn er veel initiatieven die kunnen helpen om een job te vinden.

Dat kan in het reguliere arbeidscircuit, zoals het verhaal van Tine Vanhauwaert illustreert.

Is een job in het reguliere circuit niet haalbaar, dan is er een brede waaier aan zinvol werk en activiteiten op maat. Neem bijvoorbeeld Arno Lybaert. Hij combineert maar liefst drie verschillende jobs: als kelner, als fietskoerier en als vlogger.

Ook Peter De Wever en Elien Bellemans hebben zinvol werk op maat gevonden. Peter werkt in een woonzorgcentrum, Elien in een school en een kinderdagverblijf. Daarnaast volgden ze allebei een opleiding tot ervaringsdeskundige.

Marie Mons, ten slotte, combineert haar job in een maatwerkbedrijf met haar functie als cobegeleider in een kleuterklas. "Ik werk graag met kinderen en ik heb er het talent voor", zegt Marie.

Je leest hun inspirerende verhalen in dit dossier over werken.

“IK WERK GRAAG MET KINDEREN EN IK HEB ER HET TALENT VOOR”

Van opleiding naar een fijne job

Werk vinden is niet altijd gemakkelijk voor mensen met een verstandelijke handicap. Gelukkig zorgen verschillende organisaties voor gepaste opleidingen die mensen naar een job kunnen leiden. Zo verzorgt Pasform opleidingen tot ervaringsdeskundigen. Konekt biedt dan weer opleidingen voor cobegeleiders in de kleuterklas.

Peter De Wever en Elien Bellemans zijn al jaren een koppel. Hij is 46 jaar, zij is 39. Ze wonen zelfstandig in Herent, met ondersteuning.

Peter gaat geregeld naar het dagcentrum Oostrem. Daarnaast doet hij twee dagen per week begeleid werk in woonzorgcentrum Betlehem in Herent. “Ik breng water rond en maak tijd voor een gesprek met de bewoners”, zegt hij. Ook Elien gaat naar het dagcentrum. Maar ze werkt ook drie halve dagen per week onder begeleiding in een school en een kinderdagverblijf.

Allebei zijn Peter en Elien actief als ervaringsdeskundigen. Daarvoor volgden ze een opleiding bij Pasform.

“Ik vond die opleiding erg leerrijk”, vertelt Peter. “Je leert er om je eigen verhaal te vertellen. Om uit te leggen hoe het is om te leven met een handicap. Niet vanuit de theorie, maar vanuit de praktijk.”

“Mijn papa wees me op het bestaan van de opleiding”, zegt Elien. “Peter en ik zagen het meteen zitten.”

EEN BREED PUBLIEK BEREIKEN

Het doel van de opleiding tot ervaringsdeskundige is om personen met een handicap zelf aan het woord te laten. Bijvoorbeeld om te spreken voor studenten. “Het is veel krachtiger als toekomstige zorgverleners van ervaringsdeskundigen

zelf horen hoe het is om een handicap te hebben”, zegt Sarah Marck van Pasform. De opleiding duurt momenteel tien dagen. Na de opleiding kunnen de ervaringsdeskundigen als vrijwilliger aan de slag bij Pasform. “We willen een zo ruim mogelijk publiek bereiken met hun verhalen”, zegt Sarah. “Er is nog te weinig kennis in de samenleving over wat een handicap betekent. Vooral studenten die een sociale richting volgen, tonen interesse. Maar ook stadsdiensten vinden de weg naar ons.”

“Iedereen die wil weten hoe het is om met een handicap te leven, kan ons vragen”, zegt Elien. “Ik ben bijvoorbeeld al gaan spreken voor vrijwilligers van Samana, die mee op reis willen gaan met personen met een handicap. Ik kon ze tips geven en ze konden me vragen stellen.”

“Toen Elien en ik samen voor een klas stonden, kwam een student na de les vragen of wij een koppel waren”, lacht Peter. “Ik antwoordde ja en dat ik graag

“Je voelt soms een drempel bij mensen om iemand met een handicap aan te spreken. Het hoeft nochtans niet zo moeilijk te zijn.”

met Elien wil trouwen. Die student was er helemaal van gepakt. Dan weet je dat je iets hebt bereikt.”

ONZE STEM LATEN HOREN

De opleiding tot ervaringsdeskundige zelf vonden Elien en Peter niet zo moeilijk. “Ik vond het zalig”, zegt Peter. “Je hebt echt het gevoel met iets nuttigs bezig te zijn. Het klinkt vreemd, maar als ik over mijn ervaringen vertel, dan ga ik er zo in op, dat ik op dat moment zelfs vergeet dat ik in een rolstoel zit.”

“We leerden niet alleen om voor een klas te staan en onze eigen ervaringen te delen, we leerden ook hoe we de ervaringen van anderen kunnen verwoorden. We kijken verder dan onze eigen ervaring”, zegt Elien.

“Je voelt soms een drempel bij mensen om iemand met een handicap aan te spreken. Het hoeft nochtans niet zo moeilijk te zijn”, zegt Peter. “Spreek iemand aan, drink samen een koffie en leer elkaar beter kennen.”

“Ik vind het vreselijk om betutteld te worden”, zegt Elien. “We hebben eens onaangekondigd een student betutteld in een klas. Die vond dat verschrikkelijk. Toen hebben we gezegd: dit is wat ons dagelijks overkomt. Zo moet het dus niet. De boodschap kwam aan.”

“De kinderen vinden het leuk om een extra juf te hebben en ze zeggen mij dat ook. Dat geeft voldoening.”

MARIE MONS COBEGELEIDER IN DE KLEUTERKLAS

“Het is goed bedoeld, maar we zijn geen kinderen hé”, zegt Peter. “We willen als volwassenen behandeld worden. Daarom vind ik het ook zalig om te vertellen dat wij een koppel zijn. Als mijn voeten ’s nachts niet meer goed liggen, zou ik een begeleider kunnen opbellen. Veel liever zeg ik ‘Schatteke, mijn voeten zijn gaan vliegen’. En dan legt Elien mijn voeten terug goed.”

“Sommige mensen schrikken ervan als ze horen dat we een koppel zijn. Onze ouders hebben er nooit een punt van gemaakt”, zegt Elien.

“Ga uit van wat mensen kunnen. Zorg voor bescherming waar nodig, maar geef mensen kansen”, zegt Peter. “We moeten blijven opkomen voor onze rechten. Maar er is vooruitgang. We mogen meer en meer onze stem laten horen.”

VOOR DE KLEUTERKLAS

Ook Marie Mons staat graag voor de klas. Niet als ervaringsdeskundige, maar als cobegeleider in de kleuterklas. Marie is 25 jaar. Ze heeft een verstandelijke handicap en is gedeeltelijk verlamd. Drie dagen per week werkt ze in het verpakkingatelier

van maatwerkbedrijf Ryhove in Merelbeke. En twee dagen per week staat ze voor de klas in kleuterschool De Kleurdoos in Ledeberg.

“Ik droomde hier al langer van, maar ik moest eerst mijn school in het buitengewoon onderwijs afmaken”, vertelt Marie. “Zodra ik kon, schreef ik me in voor de opleiding tot cobegeleider bij Konekt. Ik had er lang naar uitgekeken! Ik heb altijd graag met kinderen gewerkt. Ik was lange tijd lid van de scouts en stond ook in de leiding. En ik heb ervaring als monitor op het speelplein in Melle. Ik doe dat graag en ik heb er het talent voor.”

“De opleiding duurde een jaar, met één volle dag les per week. Er hoorde ook een stage bij. Ik vond de opleiding niet zo moeilijk, al heb ik heel veel geleerd. Mijn eerste stage was bij Konekt zelf. Daarna liep ik stage in een school waar ik zelf nog lager onderwijs heb gevolgd. Dat voelde heel bijzonder.”

Als cobegeleider staat Marie de juf in de kleuterklas bij. “Ik help met de een-op-

eenbegeleiding, ik speel met de kleuters in de klassenhoekjes en ik ga mee op uitstap, bijvoorbeeld naar het park of naar het SMAK. De kinderen vinden het leuk om een extra juf te hebben. Ze zeggen mij dat ook. Dat geeft me voldoening. De kinderen vinden het ook niet raar dat ik mijn ene hand niet kan gebruiken door mijn verlamming. Ze aanvaarden me zoals ik ben.” Op vrijdag is Marie cobegeleider van juf An. “Dat was een prettig weerzien”, zegt ze. “Ik heb zelf nog les van juf An gehad!”

Mama Sophie is trots op haar dochter. “Ik vind het fantastisch wat ze doet. Ook een pluim voor school De Kleurdoos die inclusie helemaal waarmaakt. Het enige minpuntje is dat Marie niet betaald wordt als cobegeleider. Het is puur vrijwilligerswerk. Ik weet dat Konekt zich inzet voor een billijke vergoeding. Dat zou pas inclusie zijn.”

www.pasform.be
www.konekt.be

“IK WIL EEN ROLMODEL ZIJN VOOR SLECHTZIENDE KINDEREN EN HUN OUDERS”

Tine Vanhauwaert, zorgcoördinator in De Kade

Tine Vanhauwaert is 45 jaar, gehuwd en mama van twee dochters. Ze is zorgcoördinator van Accent. Dat is de thuisbegeleidingsdienst van vzw de Kade, die gespecialiseerde hulp biedt aan blinden en slechtzienden. Daarnaast zit ze in haar laatste jaar van de bachelor-na-bacheloropleiding orthopedagogisch management. Tine is ambitieus en leergierig. En ze heeft een aangeboren oogafwijking.

“Dat ik slechtziend ben, heeft me nooit verhinderd om te solliciteren”, vertelt Tine Vanhauwaert. “Natuurlijk komt dat ter sprake tijdens een sollicitatiegesprek, maar ik hoed me ervoor dat het gesprek alleen daarop focust. Ik vergroot mijn beperking niet uit en ik vertel welke oplossingen ik zie. Dat werkt. Zeker bij de Kade, waar ik nu al elf jaar werk. Hier werken nog enkele mensen met een beperking, al blijft het een kleine minderheid. Ik wil graag meewerken aan een structuurerelers diversiteitsbeleid in de organisatie. Vandaag ligt de bal nog te dikwijls in het kamp van de persoon met een beperking, is mijn aanvoelen. Organisaties zouden actiever op zoek kunnen gaan naar medewerkers met een beperking.”

“Ik geloof in rolmodellen en in positieve verhalen. Daarom geef ik ook graag dit interview. Werken met rolmodellen is een waardevolle tendens, ook in de rechtstreeks toegankelijke hulp. Dat stimuleert me. In de Kade werken we bijvoorbeeld met jonge vrijwilligers met een visuele beperking die meegaan op zomerstage. Zonder woorden voel je als slechtziende of blinde persoon meteen verbinding. Rolmodellen kunnen hoop geven en kansen tonen aan mensen in gelijkaardige situaties, bijvoorbeeld op het vlak van tewerkstelling. Rolmodellen kunnen de beeldvorming in de samenleving bijsturen en het taboe doorbreken.”

INCLUSIE AVANT LA LETTRE

Zelf heeft Tine zo'n rolmodel gemist in haar kindertijd en jeugd. “Ik groeide op in een warm nest”, beklemtoont ze. “Maar de hulpverlening was niet zo uitgebouwd als vandaag. Thuisbegeleiding heb ik nooit gehad. Ik heb zelf mijn parcours uitgestippeld. Inclusie avant la lettre, zou je kunnen zeggen. Ik kende geen lotgenoten. Het was vaak een eenzame weg. Ik liep school in het gewoon onderwijs. Een goede keuze van mijn ouders, maar dat sloot in die tijd de deur naar de hulpverlening. Nu ik zelf in de sector werk, zie ik hoe belangrijk en betekenisvol thuisbegeleiding kan zijn.”

“Als kind heb ik het nooit zo ervaren, maar achteraf bekeken heb ik moeten vechten voor mijn plek. Lange tijd was het voor mij zelfs ondenkbaar dat ik in een organisatie voor mensen met een visuele beperking zou werken. De confrontatie was zo groot, dat ik er niets mee te maken wou hebben. Tot ik elf jaar geleden door een kennis op een vacature bij de Kade werd gewezen. Mijn leven was op

orde toen. Ik was gehuwd, ik had twee kinderen, ik had werk. Plots zag ik een opportuniteit om met mijn eigen bagage iets te betekenen voor anderen. De tijd voelde rijp om die stap te zetten. Wat die ommekeer teweegbracht? Het beter aanvaarden van mijn beperking. En er de kracht van inzien. Het voelde juist om te solliciteren bij de Kade.”

NON-VERBALE COMMUNICATIE

De job van Tine als zorgcoördinator houdt grote verantwoordelijkheden in: medewerkers coachen, het beleid opvolgen, het borgen van kwaliteit in de thuisbegeleiding, personeelsbeleid ... Om optimaal te functioneren, gebruikt ze enkele hulpmiddelen en deed haar werkgever wat aanpassingen. “Ik gebruik vergrotings- en voorleessoftware, een aangepast toetsenbord en een toegankelijke smartphone”, vertelt Tine. “Verder is de verlichting aangepast en is er zonnewering aan het raam. Vergaderingen zijn soms vermoeiend, al zorgt de technologie voor beterschap. Zo kan ik dankzij SharePoint de presentaties op mijn eigen scherm volgen. Een nadeel blijft dat de non-verbale communicatie voor mij wegvalt. Die kleine, subtiele reacties van collega's kan ik niet zien. Als ik een vergadering leid, vergt dat wel enige voorbereiding. Iets lezen gaat moeizaam. Daarom memoriseer ik veel. Dat vergt meer tijd, maar dankzij de premie voor

“Ik ben in dienst genomen als zorgcoördinator, niet als ervaringsdeskundige.”

TINE VANHAUWAERT | ZORGCOÖRDINATOR VAN ACCENT

“Rolmodellen kunnen hoop geven en kansen tonen aan mensen in gelijkaardige situaties.”

TINE VANHAUWAERT | ZORGCOÖRDINATOR VAN ACCENT

individueel maatwerk van de VDAB, kan mijn werkgever dat compenseren. Visueel inspannende taken zoals uurroosters inbrengen, mag ik delegeren naar een collega. Ik stel die tegemoetkomingen van de Kade op prijs.”

Zelf krijgt Tine een integratietegemoetkoming. “Die maakt het mogelijk dat ik voltijds werk”, zegt ze. “Ik kan er bijvoorbeeld de gezinshulp mee betalen die ik echt wel nodig heb door mijn beperking. Of ik kan al eens een taxi nemen als het openbaar vervoer te moeilijk is.”

ERVARINGSDESKUNDIGHEID ALS EXTRA TROEF

Dat Tine gedreven en ambitieus is, blijkt uit de management-banaba die ze er op 45-jarige leeftijd nog bij neemt. “Mijn werk betekent veel voor mij”, zegt Tine. “Ik werk voltijds, ook al kost het mij soms energie en moet ik inboeten op andere levensdomeinen. Het is niet simpel om alle ballen in de lucht te houden als moeder, partner, vriendin, medewerkster,

studente. Na een werkdag moet ik letterlijk de ogen even sluiten voor ik verder kan. Maar dat lukt niet altijd als je om 18 uur thuiskomt en de kinderen op je wachten. Het voelt als een gevecht tegen mijn beperking, maar het is het waard. Al moet ik soms wat meer naar mijn lichaam luisteren.”

Tegelijk haalt Tine ook energie uit haar job. “Ik ervaar het als een voorrecht om te mogen werken met een gedreven team dat blinde en slechthorende mensen de ondersteuning biedt die ik zelf soms gemist heb. Ik probeer vanuit mijn eigen ervaring iets extra's bij te dragen. Als een ouder mij opbelt voor een nieuwe aanmelding, vertel ik niet dat ik zelf slechthorend ben, maar ik antwoord wel vanuit mijn ervaringsdeskundigheid. Als er een activiteit voor lotgenoten is, dan zorg ik dat ik aanwezig ben, ook al hoort dat niet tot mijn opdracht. Ik voel meteen verbinding met de kinderen, de jongeren en hun ouders. Je deelt iets zonder woorden. Zowel de kinderen als hun ouders

komen met me praten en stellen me vragen. Ze zien dat ik net als hen mijn smartphone dicht bij mijn ogen houd. Ze weten dat ik niet met de auto kan rijden. Maar ze weten ook dat ik voltijds werk en een fijn gezin heb. Ondanks mijn beperking. We zijn lotgenoten. Ze spiegelen zich aan mij.”

Toch maakt Tine een onderscheid tussen haar job en haar rol als ervaringsdeskundige. “Op vergaderingen met medewerkers en collega's ben ik zorgcoördinator”, zegt ze. “Maar als het nuttig is, breng ik mijn ervaring in. Mondjesmaat, want elke slechthorende beleeft zijn beperking op zijn manier. Wie ben ik om voor de hele groep te spreken? Bovendien ben ik in dienst genomen als zorgcoördinator, niet als ervaringsdeskundige. Ik ben natuurlijk wie ik ben, maar ik bewaak de balans. Mijn werk komt op de eerste plaats. In tweede instantie ben ik ervaringsdeskundige. Die volgorde is belangrijk.”

A man with short brown hair and a slight smile, wearing a black polo shirt with a logo that says 'VILLA OOEVAAR', is holding a black tablet. He is standing in a bright, modern cafe with large windows and hanging light bulbs. In the background, two other people are seated at a table.

“IK STEEK GRAAG MIJN HANDEN UIT DE MOUWEN”

De vele talenten van Arno Leybaert

Arno Leybaert is een man met vele talenten. Interviews en filmpjes maken voor een online platform, als fietskoerier kilometers malen door weer en wind of bestellingen opnemen in een sociaal restaurant: hij doet het allemaal met evenveel plezier. “Ik ben blij met alle kansen die ik krijg”, glundert hij.

Arno is 31 jaar en heeft een persoonsvolgend budget. Hij woont zelfstandig in een assistentiewoning met ondersteuning van Voluit (thuisbegeleiding) en Familiezorg (gezinshulp). “Mijn opa kocht die assistentiewoning voor mij”, zegt Arno. “Ik heb veel geluk, want het laat me toe om mijn leven zelfstandig in te vullen.”

Al tien jaar werkt Arno bij vzw Kompas. “Eerst werkte ik vier jaar in een beschutte werkplaats, maar dat lukte niet zo goed. Die omgeving was te druk voor mij. Ik was voortdurend zenuwachtig. Daarna mocht ik opdiene in de cafetaria van de Sint-Pietersabdij, die Kompas uitbaatte. Ik werkte ook in het tuinonderhoud.”

ONDER DE MENSEN ZIJN

De cafetaria in de Sint-Pietersabdij bestaat vandaag niet meer, maar nu werkt Arno in Villa Ooevaar in Wondelgem. Elke vrijdag neemt Arno er als een volleerde kelner de bestellingen op van de klanten. Soms springt hij ook bij op zaterdag.

“Hoewel het druk kan zijn in het restaurant, is de sfeer hier altijd rustig”, vertelt Arno. “Ik neem de tijd om kort even te praten met de mensen, maar het werk gaat natuurlijk voor. Veel klanten kennen me al. Sommigen zou ik zelfs al vrienden durven noemen. Ik ben nogal sociaal aangelegd. Dat past goed bij deze job. Erg moeilijk is het niet. Al moest ik wel met de tablet leren werken. Maar ik kan

goed lezen, dus dat is niet zo’n probleem voor mij.”

Op dinsdag en donderdag werkt Arno halve dagen voor De Fikserij. Dat is een fietskoerierbedrijf dat pakjes aan huis bezorgt. Dat zijn vooral bestellingen van Wijsgemaakt, een initiatief van Kompas dat duurzame producten van sociale ondernemingen verkoopt. “Ik doe zo’n tien klanten per halve dag”, zegt Arno. “Altijd in de omgeving van Gent. Ik fiets door weer en wind. Dat deert me niet. Ik zit niet graag binnen. Ik heb de buitenlucht nodig.”

Naast die vaste jobs steekt Arno in de zomer graag een handje toe op Rock

Werchter en de Gentse Feesten. “Op Rock Werchter wijs ik bezoekers hun plaats op de parking. Op de Gentse Feesten help ik met de opbouw en de afbraak op de Korenmarkt. Ja, ik steek graag de handen uit de mouwen. Stilzitten is niets voor mij. Zolang ik maar onder de mensen kan zijn. Dat is het belangrijkste.”

FILMPJES EN VLOGS

Ken je Arno niet van Villa Ooievaar, De Fikserij, Rock Werchter of de Gentse Feesten, dan heb je misschien al een filmpje van hem gezien op Dag Panda. Dat is een platform met vlogs voor en door mensen met een beperking.

Arno is een van de drijvende krachten achter Dag Panda. “Ik maak vlogs en filmpjes over alle soorten onderwerpen”, vertelt hij. “Ik beschouw dat niet als werk, maar als een hobby. Ik maakte bijvoorbeeld een filmpje op de REVA-beurs, waar ik ook een interview deed. Ik doe dat graag. Ik praat graag met mensen. Soms krijg ik ook een opdracht van andere or-

“Wat ik het liefst doe van al mijn activiteiten? Ik zou niet kunnen kiezen. Ik doe het allemaal even graag.”

ARNO LEYBAERT

ganisaties. Zo mocht ik vorig jaar filmen op Rock voor Specials. Ik kreeg er de kans om Brihang te interviewen. Dat was heel tof!”

“Ik monteer de filmpjes zelf, samen met Sophie. Zij is coach digitalisering bij Kompas. Ze heeft me al veel geleerd. Soms maak ik een filmpje per maand, dan weer wat minder. Het hangt ervan af hoeveel tijd ik heb. YouTuber Enzo Knol is mijn grote voorbeeld. Hij groeide op in armoede maar begon al vroeg met vlogs te maken over zijn leven. Vandaag heeft hij succes en is hij vader geworden.”

“Op het platform Dag Panda zijn geen reacties toegelaten, alleen hartjes. We willen geen negativiteit. Je moet ook een

abonnement nemen om de filmpjes te zien. Ik heb wel al eens een filmpje gepost op een eigen YouTube-kanaal. Daar kreeg ik alleen maar positieve reacties op.”

GOEDGEVULDE DAGEN

“Wat ik het liefst doe van al mijn activiteiten? Ik zou niet kunnen kiezen. Ik doe het allemaal even graag. De combinatie ligt me wel. Het leven is goed zoals het is. Voor mij mag het altijd zo blijven. Ik ben blij met alle kansen die ik krijg bij Kompas. Niet alleen om te werken, maar ook om te reizen. Onlangs ging ik op reis naar Marrakech. Ook daar maakte ik een filmpje over. En eerder dit jaar ging ik naar Disneyland in Parijs. Ja, mijn dagen zijn goed gevuld. Ik heb het helemaal naar mijn zin.”

Dag Panda, Villa Ooievaar, De Fikserij en Wijsgemaakt zijn allemaal initiatieven van vzw Kompas.

KOM NAAR DE GRATIS VAPH-DAG!

Schrijf je in voor infosessies over:

- Wat doet het VAPH?
- Welke hulp kan ik krijgen voor mijn diagnose of erkenning?
- Hoe kan ik gebruikmaken van hulpmiddelen?
- Hoe vraag ik ondersteuning in een MFC?
- Hoe vraag ik een PAB of PVB aan en wat kan ik daarmee betalen?
- Wat als mijn kind meerderjarig wordt?
- Thuis wonen of in een VAPH-voorziening verblijven?
- Hoe kan ik het e-loket **mijnvaph.be** gebruiken?

Vragen over jouw dossier?

De hele dag staan de dossierbeheerders van het VAPH voor je klaar met tips en advies. Schrijf je nu in op **www.vaph.be/vaph-dag**

7 oktober 2025

Flanders Expo in Gent

HET LAATSTE WOORD

“ZOVEEL LIEVE, FIJNE MENSEN DIE ONS OMRINGEN”

“Wout is 16 en heeft een verstandelijke en fysieke handicap. Maar toen hij twee maanden was, bleek hij moeilijk controleerbare epilepsie te hebben. Het duurde een tijd tot de juiste medicatie gevonden werd. De hersenschade was onomkeerbaar.

In de school Ter Bank werd Wout met veel zorg en liefde omringd. Later trok hij naar dagverblijf 't Prieeltje. Hij wordt er supergoed omringd. We komen er met zoveel fijne mensen in contact. Ze zien de kinderen doodgraag. Ik ben daar heel dankbaar voor.

Elke ochtend om acht uur komt een vrijwillige chauffeur Wout bij ons thuis oppikken. Om half vier brengt de vrijwilliger Wout terug naar huis. Roger heet hij. Naast Wout pikt hij ook nog vier andere kinderen op. Hij is gepensioneerd, maar je moet het toch maar elke dag doen. Dikke pluim, Roger! Soms vergeten we in de chaos en de miserie van de wereld dat er ook heel veel fijne, lieve mensen bestaan.

Op 23 juni is het Dag Van de Mantelzorger. Tot vorig jaar werkte ik bij Samana. Ik kreeg van mijn diensthoofd op deze dag altijd een berichtje: een klein gebaar, maar eentje dat deugd deed. Voor de rest merk ik daar weinig van, als ik eerlijk mag zijn. Toch vind ik het belangrijk dat mantelzorgers gezien worden, want ze werken vaak in stilte en geen moeite is hen te veel. Mijn man en ik hebben ons goed georganiseerd. We werken allebei 80%. Samen zorgen we voor Wout en onze dochters Marie (12) en Janne (10). Maar het is soms crazy om alle ballen in de lucht te houden.

Afspreken met vriendinnen is moeilijk. Ook omdat ik op vrijdagavond graag eens thuis met de kinderen televisie kijk. Af en toe ga ik joggen en ik speel padel. Daar haal ik energie en plezier uit. Maar wat me vooral kracht geeft, zijn de vele prachtige mensen die we elke dag tegenkomen in 't Prieeltje, in de thuiszorg ... en die allemaal hun steentje bijdragen om Wout en ons als gezin te ondersteunen. Als Wout er niet was geweest, dan hadden we al die fijne mensen niet leren kennen. Dat maakt me blij.”

Liese Bruyninckx, mama van Wout

Lees ook het artikel over vrijwilligerswerk op pagina 4-6.